

¿Àngel o dimoni?

Quan tenia 14 anys, Prince va compondre la primera cançó de les seues entorn del sexe. Es deia «Machine». Després en vindrien moltes més, les seues fotos, l'aurèola de sensualitat i provocació, fins a arribar a l'èxit multitudinari, almenys als Estats Units, amb *Purple Rain*, en la seua doble vessant discogràfica i cinematogràfica.

Purple Rain —que, per cert, en les nostres pantalles només va durar uns dies— mostrava Prince com el geni musical perdut que es debat entre el llast d'una infància difícil i un futur prometedor, però també com el mascle dominador que pot conquistar i maltractar les dones més belles.

De vegades ha declarat que molts dels temes de les seues cançons es basen en experiències personals. El fet cert és que la seua infància no va ser un camí de roses. «Passada la pubertat —ha dit Prince Rogers Nelson en una de les escassíssimes entrevistes que ha concedit—, quan em vaig adonar dels primers rampells del desig, tenia ja a l'esquena la visió de moltes aventures de prostíbul, vaig créixer, pràcticament per aquest camí: un infern que, encara menut, sobrevolava amb ales insegures».

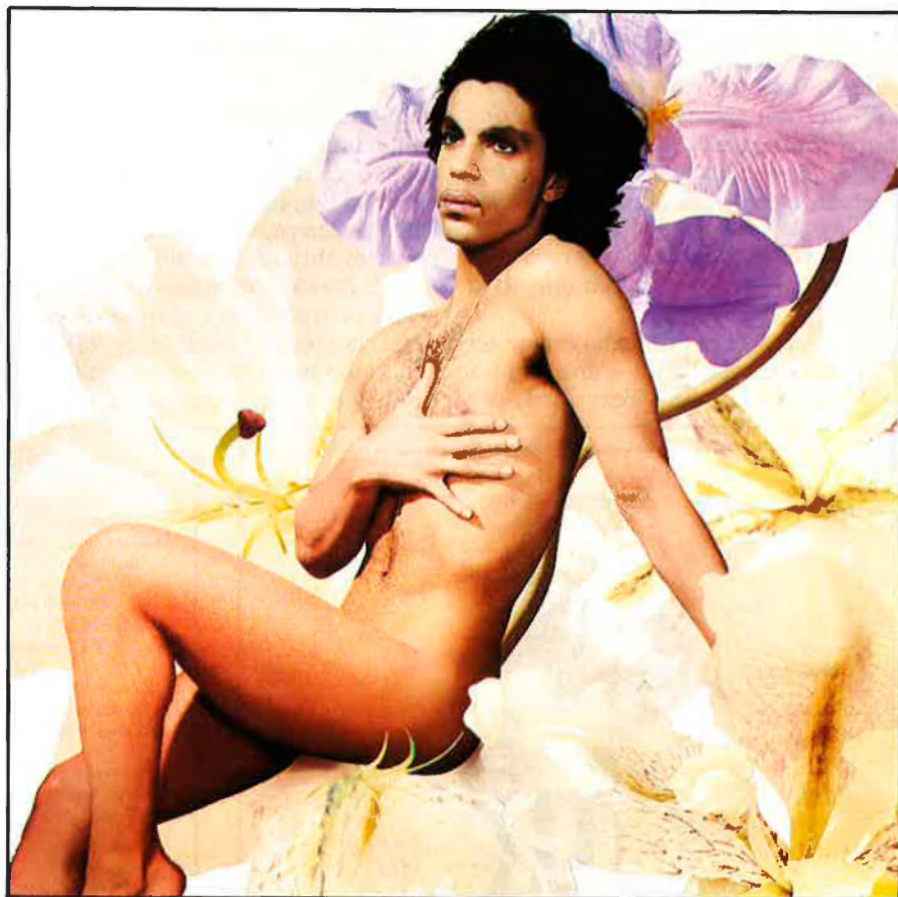
Ales insegures que, amb el temps, es van convertir en passos fermes. El sexe anà apareixent com argument de les seues cançons. A voltes de forma explícita, a voltes amb imatges suggeridores: l'amor lèsbic en «Bambi»; el sexe oral en *Head*, l'incest en «Sister», la masturbació en «Jack U off»... Tot sembla sorgir, transformat no se sap en quina mesura, de la vida real. Prince, zelós, encara que no ho sembla, de la seua vida privada, sovint deixa oberta la porta a la concreció. «El meu descobriment del sexe —són les seues paraules— no va ser gradual, la virginitat em va ser arravatada molt ràpidament i d'una manera tan crua que, encara avui, quan hi pense, m'esgarrife».

Salvat per la música

En el nostre conte, Prince va prenent força enmig d'una família trencada que, no obstant, ha deixat en ell la llavor de la música. La mare i el pare es van conèixer en un grup de jazz, capitanejat per aquest últim, que hi feia de pianista. Als 17 anys, Prince ja té el seu grup, Champagne, que posa en marxa junt amb el seu amic André Cymone, però mostra un especial interès per les interioritats dels es-

Ell ha fos el «soul» i el «funk» amb les diverses tendències del roc blanc. Sense ell, la música pop dels 80 no seria el mateix. Prince és considerat l'últim abanderat del sexe sense embuts.

Nicoletta

Prince, un intèrpret que basa molts dels temes de les seues cançons en experiències personals.

tudis de gravació. Chris Moon —amo dels Moon Sound Studios— conta que el jove músic es passava la vida aprenent a manipular l'equip de gravació i més d'un cap de setmana a dormir dins l'estudi.

Una vegada coneix fil per randa tots els amagatalls tècnics del disc, decideix traure el seu primer elapè en solitari, *For You*, disc en què ho fa tot: compon, canta, produeix i toca els diferents instruments. Pensa —i així ho ha dit— que és més fàcil gravar un disc que explicar a algú com es fa. El fet sorprenent és que, ja el en seu debut, fóra el factòtum de la gravació, amb la independència i lli-

bertat de moviments que això comporta. Només ven 10.000 còpies de *For you*, si bé en el seu segon disc multiplica per deu la xifra.

Amb el seu tercer elapè, *Dirty Mind* (1981), ja no passa desapercbut. Prince hi exorcitza els seus dimonis sexuals («aquest és el meu veritable jo») i es mostra a la portada amb una llarga casaca oberta i un tanga mentre mira a la càmera amb un gest desafiador. A la contraportada s'observa com unes mitges negres el tapen fins a mitjan cuixa. Moltes emissores prohibeixen l'emissió del disc. No s'adonen que no sols censuren uns textos i una imatge deliberadament desafiants sinó també una forma de concebre

la composició i la interpretació que marca nous camins a la música negra dels 80.

Una música que neix a Minneapolis, curiosa ciutat on, fins i tot Prince, i els negres feien *funk* i els blancs, roc, i on hi ha un circuit de clubs per a cada classe de música. Quan Prince fa cas omís d'aquesta norma i aconsegueix jugar, de forma singular, el *soul* amb la psicodèlia, i el *funk* amb el *glam rock*. Cap músic de color s'havia atrevit a fer-ho d'una manera tan metòdica. Cap d'ells, també és cert, havia aconseguit controlar la seua pròpia música fins al punt de Prince.

Sexe, amor i Déu

Al seu quart elapè, *Controversy*, gosa ficar-se en política, bé que superficialment i només en una cançó: *Ronnie talks to Russia*. Amb el següent, 1999, ratifica les seues principals obsessions. El títol del tema «DMSR» són les inicials de dansa, sexe, música i romanticisme. És a partir d'aquest disc que decideix passar de la premsa.

Purple Rain és la bomba. El single *When Doves Cry* és el disc que més ràpidament ha pujat al número u de les llistes en la història de la Warner Brothers. Un any més tard, 1985, es decideix a abandonar les gires amb l'objectiu de «buscar l'escala».

¿Quina escala, quina veritat? Aquesta escala entronca amb un cert misticisme: «m'he sentit tantes vegades prop de Déu que he cregut acostar-me a la meta..., però les circumstàncies me n'han allunyat». ¿Prince, religiós? Potser sí, però a la seua. «No sóc un home, no sóc una dona, no sóc un dimoni, no sóc un àngel, sóc alguna cosa que no arribareu a entendre mai...».

Mentre busca l'escala, se submergeix en la psicodèlia amb *Around the World in a day* i crea el seu propi segell, Paisley Park. La Washington Wives, influent grup que representa la majoria moral nord-americana, condemna la seua cançó «Darling Nikky» per obscena i immoral. Tot seguit, apareix al mercat *Parade* i s'embarca en una nova pel·lícula. Després, doble elapè, *Sign of the time*. La cançó que dóna títol al disc parla de Sida, armamentisme, guerra de les gal·làxies i violència cega.

Un narcisisme predominant, una mena de recerca de la innocència perduda presideix les cançons que escriu a continuació. Deixa acabat un disc que mai serà editat i que es coneix com *Black album* per a arribar, deu anys després de la seua primera gravació, al *Love sexy*, on apareix despulat amb una mà al pit i un gest entre l'autocarícia i la petició de perdó pels seus pecats. Un disc totalment recomanable que mostra un Prince encara fèrtil i imaginatiu.

A *Lovesexy* el sexe ocupa un primer pla, però també s'hi parla d'amor... i de Déu: «Déu és amor, xics i xiques estimen Déu...» En les darreres declaracions Prince s'explaia en disquisicions sobre aquestes qüestions: «L'amor és una cosa que busque quasi amb tant d'afany com el camí de la veritat, però tots dos amaguen una incògnita que em fa por. El sexe, però, té per a mi pocs aspectes ocults». □

La preocupació pel sexe en els elapès del cantant és constant. A «Bambi» parla de l'amor lèsbic, de l'incest a «Sister», del sexe oral en «Head» i de la masturbació a «Jack u off».

